

tiden den Tid er steget betydelig (henholdsvis til 1,900, 1,440, 1,200 og 1,320 Kr.) har man nemlig troet, at Lovens Revision ogsaa burde komme dem tilgode, saaledes at de henføres til den til deres nuværende Lønning svarende Pensjonsklasse.

Medens Søværnets Assistenten, Politibetjente, Skrivere, menige Haandværkere og Verftsarbejdsmænd i det i 1869—70 forelagte Lovforslags § 2 vare henførte til de forskjellige Pensjonsklasser efter en for dem bestaaende Klasseinddeling, har man saavel i det sidst forelagte som i nærværende Forslag, i Betragtning af, at denne Klasseinddeling ikke er grundet paa nogen lovbestemt Regel, men er fastsat administrativt og følgerig ved administrativ Bestemmelse kan forandres, troet det rigtigere at indordne disse Personer i de forskjellige Pensjonsklasser efter den af dem oppebaarne Lønning, idet man dog, hvad der for Henførelsens Skyld var tilstrækkeligt, i Betegnelserne kun har nævnt selve den egentlige Lønning og ikke tillige de i Forbindelse dermed oppebaarne Emolumenter samt for Haandværkere alene den faste Dagløn (altsaa bortset fra Tillæg til denne paa Grund af Extraarbejde). Enkelte til Søværnet hørende Bestillingsmænd (Overbetjente og Betjente), som ikke vare opførte i det i 1869—70 forelagte Lovforslag, idet man gik ud fra, at de vilde være at pensionere paa samme Maade som de med dem ligestemede Underofficerer, ere for Fuldstændigheds Skyld udtrykkelig nævnte.

Spvad selve Pensjonsregulativet i Lovforslagets § 4 angaar, da vil den Omstændighed, at dets samtlige Satser ere gennemgaaende høiere end de, der indholdes i Regulativet i Loven af 1851, allerede være begrundet ved, at det sidstnævnte nu er over 20 Aar gammelt, saa at dets Satser paa Grund af den i denne Aarvække stedfundne Forringelse af Pengenes Verdi kræve i alt Fald nogen Forhøjelse for at kunne tilfredsstille de samme Krav som dengang; og naar den foreslaaede Forhøjelse er forholdsvis større i de høiere Pensjonsklasser end i de lavere, er dette en nødvendig Følge af den alt omtalte Omstændighed, at Pensjonsatserne i det Væsentlige rette sig efter de paagjældende Lønninger, idet disse ved de nu gjældende Lønningslove for de høiere Tjenestegrader ere bleune forholdsvis mere forhøiede end for de lavere.

Med Hensyn til Anordningen i det foreslaaede Regulativ har man i Dørigt fulgt det i den gjældende Lovs Regulativ givne Forbillede, og det er ganske stemmende med dette: 1) naar Pensjonsatserne for 20, 30 og 40 Aars Tjeneste udgjøre omtrent, men ogsaa kun omtrent, henholdsvis $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{2}$ og $\frac{2}{3}$ af Indtægten; 2) naar disse Forholdstal ere ikke ubetydelig modificerede ved, at Pensionens Stigning for hvert Aar mellem det 20de og 30te Tjenesteaar er noget større end den tilsvarende Stigning mellem det 30te og 40de Tje-

nesteaar, og endelig 3) naar de angivne Forholdstal ere noget forhøiede i de laveste Pensjonsklasser. Man er gaaet ud fra Pensionen for 30 Aars Tjeneste som den, der praktisk vil have aldeles overveieude Betydning, og har sat denne paa det Nærmeste til Halvdelen af Indtægten for de 4 høieste Klassers Vedkommende (thi det maa herved erindres, at det i 4de Klasse saa godt som alene bliver Personer af Søværnet, om hvem der, hvad den egentlige Pensionering angaar, kan blive Tale); da nu den aarlige Stigning af Pensionen mellem Satserne for 20 og 30 Aar, som bemærket, er større, men mellem Satserne for 30 og 40 Aar mindre end $\frac{1}{30}$ af den som Udgangspunkt benyttede Pension for 30 Aars Tjeneste, er Følgen bleven, at Pensionerne saa vel for 20 som for 40 Aar gennemgaaende i de nævnte Pensjonsklasser ere bleune noget mindre end henholdsvis $\frac{1}{3}$ og $\frac{2}{3}$ af Indtægten. For 5te og 6te Klasse ere de tilsvarende Forholdstal noget større; men disse Satser ville efter Bestaffenheden af de Stillinger, der indbefattes i de paagjældende Pensjonsklasser, alene faae Betydning, forsaavidt Pensjonsatserne for 20 Aars Tjeneste selv med nok saa kort Tjenestetid faae nogen, skjøndt temmelig ringe Indflydelse paa Fastkøttelsen af Invalidforsørgelsens Størrelse, og i Grunden behøves der derfor i Regulativet ikke andre Satser i 5te og 6te Klasse end de for 20 Aars Tjeneste.

Da det med Hensyn til Pensionernes Anvisning og Udbetaling er meget ønskeligt, at de enkelte Maanedsbøeløb af enhver Pension ere lige store, og da det Samme gælder med Hensyn til Enkepensioner, der ligesom nu foreslaas bereguede til en Fjerdedel af Mandens Pension, er Regulativet i § 4 indrettet saaledes, at enhver derefter beregnet Pension bliver delelig med 48.

De færegne Bestemmelser, som Loven af 9de April 1851, § 5, giver angaaende Afskedigelse før en indgaaet Kapitulations Udløb, ere udeladte i Forslaget, fordi saadanne Kapitulationer ikke længer kunne indgaaes. Af samme Grund er den i Lovens § 3 givne Bestemmelse om den, der træder tilbage til en lavere Klasse, udeladt. For saa vidt der for Tiden findes Noget, som endnu fra ældre Tid tjener paa Kapitulation, eller Noget, som enten allerede er traadt eller isølge hidtil gjældende Regler endnu kan træde tilbage til en lavere Lønningsklasse, vil den ham i Genhold til Loven af 9de April 1851, §§ 3 og 5, tilkommende Ret være ham forbeholdt ved dette Forslags § 33.

Til § 5.

Lovforslagets § 5, der svarer til Lovens § 6, er i den forømtalte Udvælgelsesbetænkning af 20de Mai 1870 foreslaaet at skulle bortfalde, da Udvælget mente, at en sliq Understøttelse altid vil kunne gives, naar Omstændighederne tale derfor, men at den ikke bør tilfuges forud i en saadan U-